

Élményeim a Kémia és Környezetvédelmi Tehetségsegítő Tanács (KKTT) évváró rendezvényén

Csütörtökön este izgatottan indultam Szolnokra a másnap kezdődő kirándulásra, melynek keretében került sor a Kémia és Környezetvédelmi Tehetségsegítő Tanács (KKTT) tanévváró rendezvényére. Kissé tartottam a dologtól, hiszen eddig még nem vettem részt ilyen szakmai utazáson, tetejébe ismerkednivalóm is akadt bőven. Izgalmam azonban alaptalannak bizonyult. Kényelmes, nagyvilági buszunk alig gördült be Budapestre, már nagyon kellemes beszélgetések résztvevőjeként tekinthettem magamra, miket kölcsönös érdeklődés övezett.

Utunk ebben a kellemes hangulatban telt Nádasdladányig, ahol túránk a Nádasdy – kastély megtekintésével folytatódott. A hatalmas parkkal, tóval, sok szobával és még óratoronnyal is rendelkező kastélyról tréfásan megjegyeztük, hogy bizony, „tudnánk itt élni”.

Utunkat folytatva buszunk Veszprém városán át gördült velünk, s bár a forgalom egy ígéretes balatoni kitérőt nem engedett, végül estére a nap élményeitől kellemesen elfáradva és éhesen vehettük birtokba hegytetőn álló szállásunkat Zalaegerszegen.

Vacsoránkat elköltve az ebben érdekelt társaimmal egyetemben egy szakmai megbeszélésen vehettem részt, ahol mindenki beszámolt a KKTT és a Curie alapítvány égisze alatt folytatott éves-munkájáról. Hallhattunk egy előadást a szupervízióról, ismertetésre került a másnapi program, s ami még fontosabb, a következő tanév célkitűzései. Egy ilyen tartalmas nap után jól esett a pihenés, hiszen még temérdek szép hely várt felfedezésre.

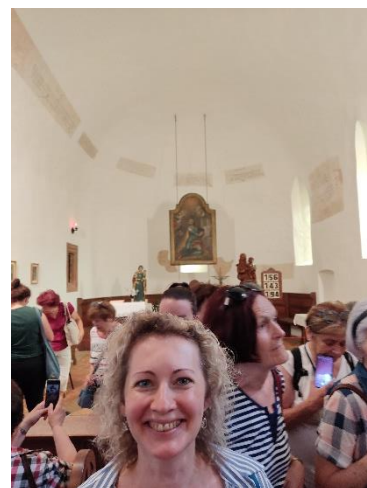
Másnap Óriszentpéter felé vettük az irányt. Az idegenvezetői ülésen utazva pazar látvány tárult szemem elé, az út hegyen – völgyön, felváltva fenyves és lombhullató erdők közt kanyargott a szinte

érintetlen vadonban, melyet csak néhol tör meg egy – egy kis falucska. Hamar elértük Óriszentpétert, ahol hatalmas meglepetésünkre épp vásárt tartottak. Mint egykor gyerekként, mindenki a busz ablakában „csüngve” nézte az érdekesebbnél érdekesebb portékákat. Itt azonban nem állhattunk meg, várt bennünket az Árpád – kori templomocska a város másik szélén. Kikerülve a vásárt, könnyedén odajutottunk.

Maga a templom az 1200-as években épült, kicsi, de vastag falú, hangulatos építmény. Néhány tíz sírból álló temető veszi körbe, tőle nem messze található a katolikus plébánia.

Betérve a kicsiny, hűvös templomba, rövid előadást tartott nekünk a templom tárlatvezetője, melyből megtudhattuk az épület történetét, illetve azt az érdekességet, hogy a mai napig tartanak itt istentiszteletet és esküvőket is.

Programunk következő állomása Pityerszer volt, mely nevét valamilyen itt élő, szép hangú énekesmadárról kaphatta. A szer pedig közteret jelent, mivel itt utcák és városrészek helyett szerekkel találkozhatunk, ezeket régen főleg az itt élőkről nevezték el családnév vagy foglalkozás alapján. A térképen láthattam még például Kovácsszert, sőt nagy öröömre Keserűszert is.

Pityerszeren a legfőbb látnivaló a skanzen, melyet jó szívvel ajánlok mindenkinek. Sokféle háza a régmúlt kor több

társadalmi rétegének életét jeleníti meg, az egyszerű füstösháztól a padlásos, szoba-konyhás kerített házig. Külön figyelemre méltó, hogy a füstösház kivételével minden épület az eredeti helyén áll. De nem csak házak, hanem használati tárgyak is láthatók itt, mint például főzőedények, bútorok, földművelő eszközök, vagy az egykor nagy gazdagságot jelentő cséplőgép is.

Aki nem sajnált megtenni pár száz métert gyalog, testközelből megtekinthette a két különleges állatfaj pár egyedét: bölényeket és vadlovakat. Magam is szemügyre vettem őket, s most már elmondhatom, hogy nem csak westernfilmen láthattam ilyet.

Ahogy mindenki kinézelődte magát, a csoportunk a busznál kezdett gyülekezni, mellyen visszatértünk Őriszentpéter szívébe: közkívánatra vásározni. Mindenki a szélrózsa minden irányába indult csodát látni, ki késeket, ki szőnyeget, ki tortát keresett. Magam az utolsó irányba tartottam, társaimmal egy retró hangulatú cukrászdában megkóstolhattuk az Őrség tortáját, egy habos-tökmagos piskótás süticsodát, ami igazi helyi különlegességgé vonult be emlékezetembe.

A vásárt követően hűséges buszvezetőnk Szentgotthárdra fuvarozott bennünket, ahol megcsodáltuk a helyi szerzetesek által épített székesegyházat, annak grandiózus belső tereivel és kiállított tárgyaival, mint például a kápolnában kiállított Szent Vince – ereklyével. Nagyon kedves meglepetés volt hallani, hogy a templom harangjátéka egész órákor a székelly himnuszt játssza. Ezzel tisztelegnek a határ őrzésére ide telepített székelly őseik előtt a helyi emberek. Szentgotthárdon már nem sok dolgunk akadt, csak egy gyors kávézás és rövid séta, mert lassacskán ideje volt megtérni zalaegerszegi

szállásunkra. Napunk ezzel koránt sem ért véget, hiszen hátra volt még a Múzeumok éjszakája is, melyre vacsora után heten indultunk el gyalog és még idejében érkeztünk a helyi bíróságot bemutató tárlatvezetés elejére. Rengeteg érdekességgel kápráztattak el minket vezetőink, volt berendezett börtöncella, a tárgyalóban bárki magára ölthette a bírói talárt, vagy akár a pulpitusra is fel lehetett ülni. A folyosókon híres – hírhedt ügyeket elmesélő plakátok kaptak helyet. Az emeleten pedig az utolsó nyilvános kivégzés történetéről, tárgyalás közben lelőtt bíró haláláról

és egy sor nem mindennapi bírósági esetről meséltek vezetőink. Aki szerette volna, vethetett egy pillantást a bíróság könyvtárára is, ahol olyan muzeális könyvek voltak kiállítva, mint a Corpus Hungarici, vagy a Zsidótörvény. A megsárgult, molyrágta lapokon a történelem feküdt előttünk, hol

latinul, hol magyarul. Végezetül vállalkozó szellemű látogatók a rabszállítóba is beülhettek, sőt, be is zárták őket.

Ezzel ért véget bírósági túránk, bevallom, szívből remélem, hogy nem kell hivatalos ügyben is meglátogatnom e patinás intézményt.

Ez már bőven elég egy napra, gondolná az emberfia, de mi még fokoztuk: a Göcseji Múzeumban még egy táncházon is részt vettünk, ahol helyi néptáncokat próbálhattunk ki.

A végére bizony, már nem sok erőnk maradt, s ez előrevetítette, hogy mindenki nagyon jól aludt az éjjel.

Utolsó zalaegerszegi napunkon a város felé vettük az irányt. Idegenvezetőnket követve bejártuk a belvárost, szemügyre véve emlékműveit, nevezetes épületeit, mint például a színház, a zsinagóga vagy a ZTE pálya.

Erre a napra már csak egy városnézés szerepelt programunkban, mégpedig Nagykanizsán. Elsősorban a Trianon emlékművet szeretném megemlíteni e sorokban, amelynek megtekintése nagyon meghatározó élményt jelentett számomra.

Innen utunk Kaposvárra vezetett, azon belül is annak csodálatos főterére. A hatalmas székesegyház és a gyönyörű, óratornyos városháza tőszomszédságában elköltött vacsora igazán fenséges érzés volt.

Kirándulásunk utolsó napja szintén a főtér közvetlen közelében indult svédasztalos reggelivel, ezután a Csiky Gergely Színház vendégei lehettünk. Még sosem álltam a „Világot jelentő deszkákon”, de most a ház bemutatása során erre is lehetőség nyílt.

Aki erre jár, annak mindenképp melegen ajánlom.

A színházból kilépve újabb vezetett túrán vettünk részt, melyen vezetőnk sorra lerántotta az ismeretlenség leplét a környéket díszítő kis szobrokról és nagyon sok szökőkútról. Kaposvárt bízvást nevezhetnénk a szökőkutak városának is. Hallhattunk még a város nagy szülöttéről, Rippl – Rónai Józsefről, sőt még a csacsifogaton ülő szobrát is megtekinthettük. Csokonai Vitéz Mihály alakja is többször feltűnt, hiszen, mint irodalomórán untig tanultuk, mikor Csurgón volt tanársegéd, gyakran járt Kaposvárra.

Itt még nem ért véget a hírességek sora. Egy egészen váratlan helyről köszöntek vissza azoknak az embereknek a portréi, akikre a város büszke: a helyi járatú autóbuszok oldaláról, melyeket teljes egészében a város cukorgyárának hulladékából termelt biometán hajt. Ez ám a zöld tömegközlekedés! Ha már zöldről beszélünk, a belvárost megtekintve, majd továbbhaladva a Deseda – tó felé vettük az irányt. Gyönyörű kis mesterséges tó, melyet a természet már teljesen birtokba is vett, erről is szólt a látogatóközpont tárlata. Tárlatvezetés után lehetőség nyílt egy rövid hajókázásra, melyet sokan igénybe is vettek, én magam azonban a tó kellemesen meleg vizében való frissítő fürdést részesítettem előnyben. Utunk innen már csak hazafelé vezetett.

Bár csak nemrég lettem a KKTT csapatának tagja, úgy érzem, megtaláltam a hangot a többiekkel. A legközelebbi, következő évadot megnyitó rendezvényt is nagyon várom, akárcsak az előttünk álló munkát.

Keserű Kristóf BME vegyészmérnök hallgató, KKTT tag

